

Fonda Leeová

NEFRITOVÉ MĚSTO

Strhující příběh krve,
cti, rodiny a magie.
NPR

Host

Přeložil Filip Drlík

Fonda Leeová

NEFRITOVÉ MĚSTO

Brno 2022

Jade City

Copyright © 2017 by Fonda Lee

This edition published by arrangement with Little,

Brown and Company, New York, New York, USA

All rights reserved

Cover picture from open sources

Maps by Tim Paul Illustration

Translation © Filip Drlík, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1225-6 (PDF)

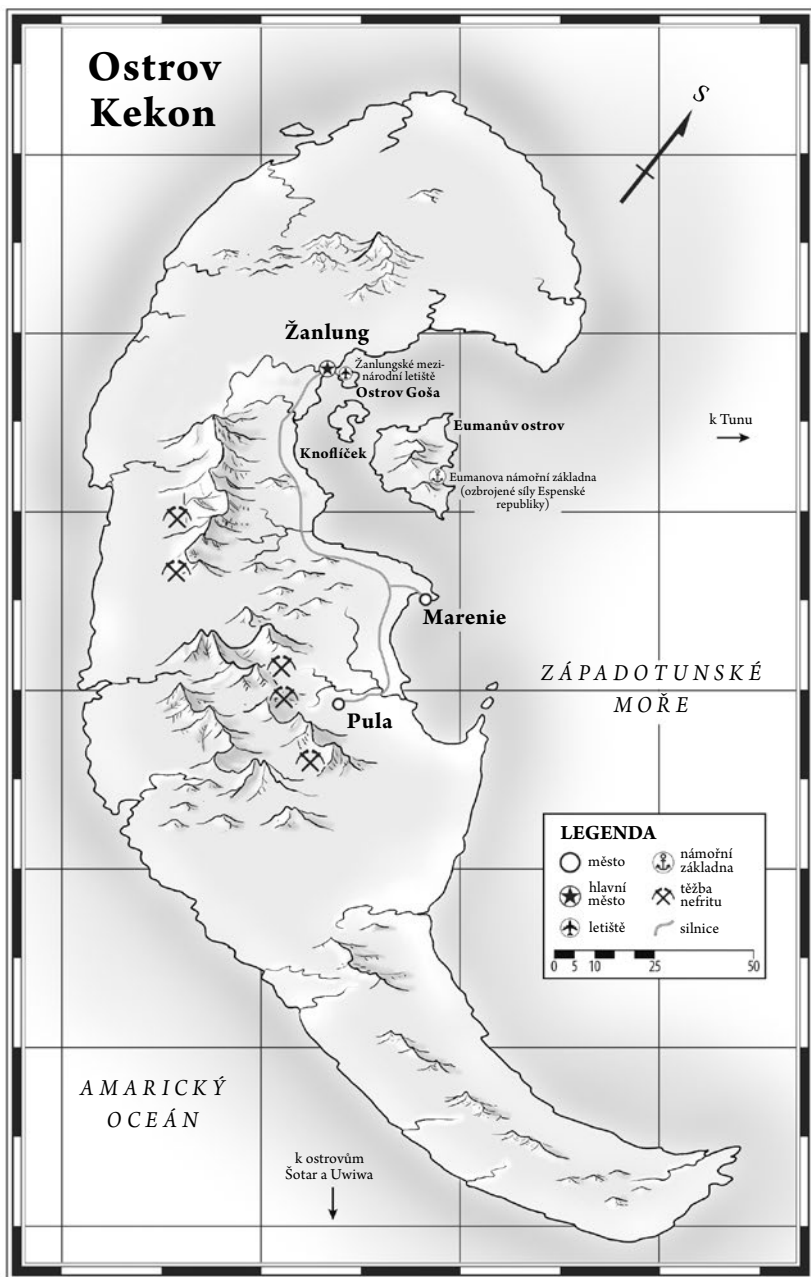
ISBN 978-80-275-1226-3 (ePUB)

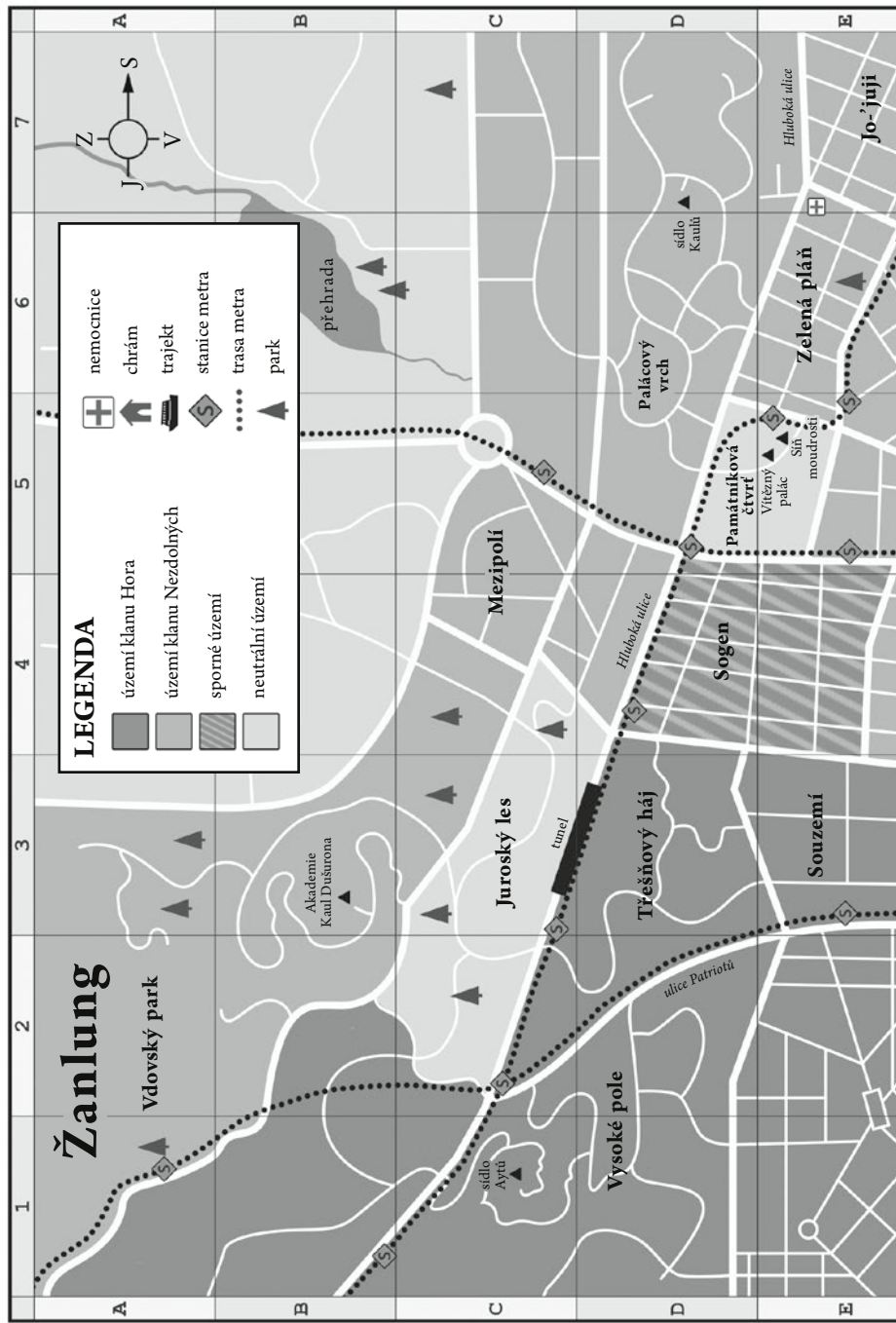
ISBN 978-80-275-1227-0 (MobiPocket)

Tato kniha je literární dílo. Jména, postavy, místa a události v ní obsažené jsou výtvozem autorčiny představivosti nebo jsou užitá fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Mému bratrovi

Ostrov Kekon

Pretože v době tisku byly podniknuty veskeré snahy o ověření přesnosti této mapy, lze emní jurisdikce se mohou měnit. Turistům důrazně doporučujeme obrátit se pro aktuální informace na místní úřady.

1

Dvoji štěstěna

Dva budoucí zloději nefritu se potili v kuchyni Dvojí štěstěny. Okna do restaurace byla otevřená, a hosty uvnitř tak zkraje večera příjemně ochlazoval vánek od moře, v kuchyni však byly jenom nástropní větráky, které se celý den otáčely bez valného účinku. Léto sotva začalo a Žanlung už připomínal člověka po milování — upoceného a nasáklého tělesnými pachy.

Bero a Sampa, dva šestnáctiletí hoši, se po třech týdnech plánování rozhodli, že dnes večer změni svůj život. Bero měl na sobě tmavé číšnické kalhoty a bílou košili, která se mu nepříjemně lepila na záda. Bledý obličej i rozpraskané rty měl strnulé zadržovanými myšlenkami. Odneseš táč špinavých sklenic ke dřezu a odložil ho, osušil si ruce utěrkou a naklonil se ke svému komplicovi, který nádobí oplachoval hadicí a skládal do odkapávačů.

„Zrovna je sám,“ zašeptal Bero.

Sampa zvedl hlavu. Byl to Abukejec — s měděnou kůží, hustými rozčuchanými vlasy a mírně baculatými tvářemi, které podtrhovaly jeho andílkovský vzhled. Rychle zamrkal a otočil se ke dřezu. „Směna mi končí za pět minut.“

„Musíme to udělat hned, keku,“ řekl Bero. „Naval to sem.“

Sampa si otřel ruku o tričko a vyndal z kapsy malou papírovou obálku. Rychle ji vložil Berovi do dlaně. Bero zastrčil ruku pod zástěru, zvedl prázdný tác a vyšel ven z kuchyně.

U baru požádal vrchního o rum s chilli, limetkou a ledem — Šon Žudonruovo oblíbené pití. Bero nápoj odnesl, odložil tác a zastavil se u prázdného stolu u stěny, zády k jídelně. A zatímco předstíral, že stůl utírá, vysypal do sklenice obsah papírového sáčku. Prášek zašuměl a rychle se rozpustil v jantarové tekutině.

Bero se narovnal a došel k rohu barového pultu. Šon Žu stále seděl sám, hromotluk nacpaný v malé židli. Zkraje večera si k němu přisedl Maik Kehn, ale k Berově úlevě se po chvíli vrátil do boxu na protější straně ke svému bratrovi. Bero přistavil sklenici před Šona. „Na účet podniku, Šon-žene.“

Šon si nápoj vzal a ospale přikývl, aniž zvedl hlavu. Byl pravidelným zákazníkem Dvojí štěstěny a pil hodně. Lysina uprostřed jeho hlavy se pod lampami restaurace růžově leskla. Bero si nedokázal pomoci a zadíval se o něco níž, na tři zelené pecky v jeho levém uchu.

Odešel dřív, než ho mohl kdokoli při zírání přistihnout. Bylo nepochopitelné, že takový otlý starý opilec byl Zelená kost. Šon nosil nefritu samozřejmě jenom trochu, ale ať byl zhýralý, jak chtěl, dřív nebo později ho někdo o kameny — a zároveň nejspíš i o život — připravit musí. *Tak proč ne já?* pomyslel si Bero. Proč ne, přesně tak. Je sice jenom levoboček přístavního dělníka, který nikdy nepodstoupí bojový výcvik v Chránové škole Wie Lon ani na Akademii Kaul Dušurona, ale aspoň je Kekonec každým coulem. Říkal si, že má kuráž a nervy z oceli; že má to, co je potřeba, aby z něj něco bylo. A nefrit z něj někoho rozhodně udělat mohl.

Prošel kolem boxu bratrů Maiků, ke kterým se mezitím připojil třetí, mladší muž. Bero trochu zpomalil, aby si je lépe prohlédl. Maik Kehn a Maik Tar — ano, *tihle* byli skutečné Zelené kosti.

Štíhlí, svalnatí chlapi se spoustou nefritových prstenů. U pasu měli soubojové dráповé nože s rukojetí vykládanou nefritem. Byli dobře oblečení: v tmavých košilích s límcem a na míru ušitých oblecích, lesklých černých botách a kloboucích. Maikové byli dobře známí členové klanu Nezdolných, který ovládal většinu čtvrtí na téhle straně města. Jeden z nich se podíval Berovým směrem.

Bero rychle odvrátil pohled a zaměstnal se odklizením nádobí. Poslední, co potřeboval, bylo, aby si ho dnes večer všímali bratři Maikové. Ovládl potřebu zkontrolovat perkusní pistoli, kterou měl zastrčenou v kapse kalhot pod zástěrou. Trpělivost. Po dnešním večeru už uniformu číšníka nosit nebude. Už nebude muset nikdy nikomu sloužit.

Sampovi v kuchyni mezitím skončila směna a připravoval se na odchod. Podíval se zvědavě na Bera, který přikývnutím potvrdil, že splnil svou část plánu. Sampa poodhalil drobné bílé horní zuby a skousl spodní ret. „Myslíš, že to fakt můžeme udělat?“ zašeptal.

Bero se naklonil blízko k Sampovu obličejí. „Soustřeď se, keku,“ zasyčel. „Už to děláme. Nesmíme přestat. Musíš provést svůj díl práce!“

„Já vím, keku, já vím. Udělám to.“ Sampa se na něj ublíženě a rozmrzele zadíval.

„Mysli na ty prachy,“ povzbudil ho Bero a šťouchl do něj. „A teď šup na věc.“

Sampa se naposledy nervózně ohlédl a pak zatlačil do kuchyňských dveří. Bero ho nevrle sledoval a asi potisící zalitoval, že musel přibrat tak změkčilého a jalového partnera. Ale jinou volbu neměl — jenom čistokrevný Abukejec s vrozenou imunitou vůči nefritu mohl vzít do ruky kámen a vyjít z plné restaurace bez prozrazení.

Dostat Sampu na palubu stálo hodně přesvědčování. Jako mnoho ostatních příslušníků jeho kmene sázel chlapec všechno

na řeku a trávil víkendy potápěním se a lovením nefritu splaveného z lomů v horách. Bylo to nebezpečné — při silných deštích smetl proud nejednoho nešťastníka, a i když se člověku poštěstilo a nefrit našel (Sampa se vychloubal, že jednou vylovil kus velký jako pěst), mohli ho potom chytit. V lepším případě tak strávil nějakou dobu ve vězení, v horším v nemocnici.

Je to paběrkování pro sráče, tvrdil mu zarytě Bero. Proč lovit neopracovaný nefrit a prodávat ho obchodníkům na černém trhu, kteří ho porcovali, pašovali pryč z ostrova a platili jen zlomek toho, za co by kámen mohl prodat sám? Pár chytrých a odvážných kluků, jako byli oni dva, měl na víc. Když už se chystáš riskovat s nefritem, vsad' si na velkou hru. Prodat kameny obroušené a zasazené — to byly jiné sumy.

Bero se vrátil do jídelny a pustil se do uklízení a rovnání stolů a každých pár minut se díval na hodiny. Pomyslel si, že až dostane, co potřebuje, Sampu později odkopne.

„Šon Žu říká, že v Podpaží jsou nějaký problémy,“ řekl Maik Kehn, předkloněný, aby ho přes okolní šum nikdo jiný nezaslechl. „Nějaká parta děcek prej terorizuje naše podniky.“

Jeho mladší bratr Maik Tar natáhl ruku s hůlkami k talíři s křupavými sépiovými kuličkami. „O jakejch děckách se tady bavíme?“

„O čerstvejch Prstech. O mladejch vysíračích, co mají nanejvětš jeden dva kousky nefritu.“

Třetí muž u stolu se nezvykle zadumaně mračil. „I nejmenší Prsty jsou vojáci klanu. Dostávají rozkazy od Pěsti a Pěsti zase od jejich Roha.“ Čtvrt' Podpaží byla odjakživa sporným územím, ale

přímé ohrožování podniků spojených s klanem Nezdolných bylo až příliš troufalé na to, aby šlo o práci neopatrných pobudů. „Řekl bych, že se nás někdo snaží pochcat.“

Maikové se podívali na něj a pak jeden na druhého. „Co se děje, Hilo-žene?“ zeptal se Kehn. „Dneska nejseš ve svý kůži.“

„Připadám ti tak?“ Kaul Hilošudon se opíral zády o stěnu boxu, otáčel sklenicí s rychle teplajícím pivem a zamyšleně z ní otíral sraženou vodu. „Možná je to tím vedrem.“

Kehn kývl na jednoho z číšníků a nechal jim doplnit sklenice. Bledý kluk je obsloužil se sklopenou hlavou. Jen krátce zvedl oči k Hilovi, ale zřejmě ho nepoznal. Jen málokdo z těch, kdo Kaul Hilošudona neznali osobně, čekali, že bude vypadat tak mladistvě. Roh klanu Nezdolných byl hned po svém starším bratrovi druhým nejvyšším v hierarchii, ale přesto ho na veřejnosti často nepoznávali. Občas to Hila rozčilovalo, občas mu to hrálo do karet.

„Nikdo už nějakou dobu neviděl Tříprstáka Geeho.“

„Jak se může ztratit někdo takovej jako Tříprsták Gee?“ podívoval se Tar. Ilegální brusič byl nepřehlédnutelný jak kvůli pupku, tak kvůli charakteristickému znetvoření.

„Možná sekl s řemeslem.“

Tar se uchechtl. „Je jenom jeden způsob, jak sekeš s nefritovým řemeslem. Když řemeslo sekne s tebou.“ U Hilova ucha se ozval něčí hlas. „Kaul-žene, užíváte si dnešní večer? Vyhovuje vše vašim představám?“ U stolu se objevil pan Une s typickým úzkostlivým a úslužným úsměvem, jaký měl pro významné hosty připravený vždy.

„Všechno je vynikající, jako obvykle,“ odpověděl Hilo a nasadil svůj typický výraz, uvolněný úsměv s jedním pozdviženým koutkem.

Majitel Dvojí štěstěny sepjál ruce zjizvené roky práce v kuchyni, přikývl a vděčně se usmál. Panu Unemu bylo přes šedesát,

byl plešatý a obtloustlý. Restauraci jeho rodina provozovala už třetí generaci. Ctihodný podnik založil jeho dědeček, jeho otec ho pak udržoval v chodu během válečných i poválečných let. Pan Une byl stejně jako jeho předchůdci loajálním Lucerníkem klanu Nezdolných. Kdykoli Hilo navštívil restauraci, osobně mu šel vzdát hold. „Dejte mi prosím vědět, pokud budete chtít ještě cokoli přinést,“ dodal důrazně.

Když upokojený pan Une odešel, Hilo opět zvážněl. „Vypávejte se dál. Zjistěte, co se stalo s Geem.“

„A co nám je do Geeho?“ zeptal se Kehn, ne drže, jen ze zvědavosti. „Takovýho škoda nebude. O jednoho brusiče, co náš nefrit dodával slabochům a cizincům, míň.“

„Prostě mě to trápí.“ Hilo se předklonil a snědl poslední křupavou sépiovou kuličku. „Když z ulic začnou mizet psi, nechystá se nic dobrého.“

Bero pomalu začínal ztrácet nervy. Šon Žu už měl říznutý nápoj skoro dopitý. Droga měla být podle všeho bez chuti a zápachu, ale co když ji Šon dokázal vylepšenými smysly Zelené kosti nějak vycítit? Nebo co když prostě neúčinkovala a ten chlap si jen tak odejde a odnese svůj nefrit pryč z Berova dosahu? Co když to Sampa nezvládne? Bero položil roztřesenou rukou lžici na stůl. *Zůstaň v brusu. Vzmuž se.*

Z fonografu v rohu místnosti se začala linout pomalá, romantická operní melodie, kterou přes hovor všech návštěvníků téměř nebylo slyšet. Nad červenými ubrusy se malátně vznášel cigaretový kouř a vůně pikantních pokrmů.

Šon Žu se spěšně, vrávoravě postavil. Dopotácel se k zadní části restaurace a rozrazil dveře na pánskou toaletu.

Bero v duchu pomalu napočítal do deseti, položil táč a nenuceně muže následoval. Když vklouzl na toalety, strčil ruku do kapsy a sevřel prsty kolem drobné pistolky. Zavřel a zamkl dveře a přitiskl se k protější zdi.

Z jedné kabinky se ozývalo úporné dávení. Z ohavného pachu alkoholem nasáklých zvratků se Berovi obracel žaludek. Muž potom spláchl a dávivé zvuky ustaly. Ozvalo se tlumené zadunění, jako když něco těžkého dopadne na dlážděnou podlahu, a následovalo nepříjemné ticho. Bero popošel o několik kroků blíž. V uších slyšel bušení vlastního srdce. Zvedl malou zbraň do úrovně hrudníku.

Dveře do kabinky byly otevřené. Uvnitř se rozvalovalo Šon Žuovo obtloustlé tělo. Jeho hrudník stoupal a klesal a muž při tom lehce chrápal. Z koutku úst mu stékal tenký čirůček slin.

V protější kabině se zahýbal pár ušmouraných plátěných bot a Sampa vykoul zpoza rohu ze svého úkrytu. Při pohledu na pistoli vytřeštil oči, ale dokolébál se k Berovi a oba chlapci potom chvíli hleděli na bezvládného muže.

Do prdele, ono to fakt zabralo.

„Na co čekáš?“ Bero mávl pistolkou k Šonovi. „Dělej! Seber to!“

Sampa se nejistě protáhl pootevřenými dveřmi dovnitř. Šon Žuova hlava byla natočená doleva, a jeho nefritem ozdobené ucho tak zůstalo přitisklé u stěny kabinky. Chlapec s obličejem tak zkřiveným, jako by se chystal sáhnout na dráty vysokého napětí, chytil Šona za hlavu. Chvíli čekal, a když se muž nepohnul, Sampa tučný obličej otočil na druhou stranu. Roztřesenými prsty uchopil první nefritovou náušnici a stahoval pojistku na druhé straně.

„Na, dávej to sem.“ Bero mu podal prázdný papírový sáček. Sampa vhodil dovnitř nefritovou pecku a pokračoval druhou náušnicí.

Bero těkal očima mezi nefritem, Šon Žuem, pistolí, Sampou a opět nefritem. Přistoupil blíž a namířil zbraní několik centimetrů od spánku bezvládného muže. Pistole vypadala zoufale titěrně a neúčinně — zbraň prostých lidí. Nevadí. Vzhledem k tomu, v jakém se Šon Žu nachází stavu, nebude schopen se Zocelit ani střelu Odrazit. Sampa odejde zadním vchodem s nefrity v dlani a nikdo nic nepozná. Bero mezitím dokončí směnu a sejde se s ním později. Šon Žua nikdo nevyruší celé hodiny. Nebude to totiž poprvé, co opilec takto odpadl na záchodě.

„Pohni si,“ řekl Bero.

Sampa už měl dva nefrity vytažené a pokoušel se vyndat třetí. Lovil pojistku v záhybech kožnatého ucha. „Tahle mi nejde sundat.“

„Vytrhni ji, tak ji prostě vytrhni!“

Sampa s poslední náušnici prudce škulbl a vyrval ji z masa, v němž byla vrstlá. Šon Žu sebou trhl a vytřeštil oči.

„Do hajzlu,“ řekl Sampa.

Šon strašlivě zavyl a rozhodil rukama, ohnal se kolem hlavy a odrazil Berovu paži vzhůru zrovna ve chvíli, kdy chlapec stiskl spoušť. Výstřel všechny tři ohlušil, ale střela odletěla mimo a zabořila se do sádrokartonového stropu.

Sampa se pokoušel odplazit pryč a málem o Šona zakopl, když se natahoval po dveřích kabinky. Šon zachytil pažemi jednu z chlapcových nohou. Dezorientovaně a vztekle koulel zarudlýma očima. Sampa se zřítíl na zem a pokusil se zbrzdit pád nataženýma rukama. Papírový sáček mu vypadl z dlaně a doletěl po podlaze až k Berovým nohám.

„Zloději!“ zavrčel Šon Žu, ale Bero ho neslyšel. V hlavě mu zvonilo po výstřelu a dění kolem sebe vnímal jako ve zvukotěsné komoře. Otupěle sledoval, jak se rozlícená Zelená kost sápe po vyděšeném abukejském chlapci jako démon chňapající z útrob země.

Bero se sehnul, popadl zmačkanou obálku a rozběhl se ke dveřím.

Zapomněl, že je předtím zamkl. Chvilí panikařil a lomcoval jimi, ale potom otočil a odsunul západku a vyřítil se ven. Hosté výtřel nepřeslechlí, a tak se k němu upíraly desítky polekaných tváří. Bero si zachoval dost duchapřítomnosti na to, aby pistoli schoval do kapsy a ukázal směrem k toaletám. „Je tam zloděj nefritu!“ zakřičel.

Potom se rozběhl přes jídelnu, proplétal se mezi stoly a kamínky se mu při tom přes papír zarývaly do pevně sevřené levé dlaně. Lidé před ním uskakovali. Kolem se míhaly rozmazané tváře. Bero převrátil židli, upadl, zvedl se a běžel dál.

Obličej měl v jednom ohni. Náhlá vlna horka a energie, jakou ještě nikdy nepocítil, se prohnala jeho tělem jako elektrický proud. Dorazil k širokému točitému schodišti do druhého patra, kde už hosté vstávali a nahlíželi přes zábradlí balkonu, aby zjistili, co se děje. Bero vyběhl nahoru, stačilo mu k tomu jen pár skoků, jako by se téměř ani nedotýkal podlahy. Dav zalapal po dechu. Berovo překvapení se přelilo do vytržení. Zvrátil hlavu, zasmál se a opájel se Lehkostí.

Pročistil se mu zrak i sluch. Skřípání židliček, zařinčení talíře, chuť vzduchu na jazyku — každý vjem byl ostrý jako břitva. Někdo se ho pokusil zachytit, ale Bero byl o hodně rychlejší. Jednoduše se mu vyhnul, vyskočil a odrazil se od stolu, poshazoval nádobí s polekanými výkřiky hostů v zádech. Před sebou měl lehkou posuvnou stěnu, za kterou se nacházela terasa s výhledem na přístav. Bez rozmýšlení a bez zastavení proběhl stěnou jako rozzuřený býk. Dřevěné příčky se roztrhly a Bero se zběsilým radostným rykem proletěl dírou ve tvaru lidského těla, kterou sám vyrobil. Necítil žádnou bolest, jen divokou, urputnou nepřemožitelnost.

Tak takhle chutnala síla nefritu.

Noční vzduch se do něj opíral a šimral na kůži. A zespod ho lákala neodolatelná širá lesklá hladina. Berovými žilami proudilo lahodné horko. Oceán se jevil tak chladný a osvěžující. Bude to krásný pocit. Vyrázil k zábradlí na okraji terasy.

Náhle ho za ramena popadly něčí ruce a prudce ho zarazily na místě. Bero se zasekl, jako by mu neviditelný řetěz zabránil běžet dál. Obrátil se a spatřil Maik Tarovu tvář.

2

Roh klanu Nezdolných

Na druhé straně jídelny se ozval tlumený výstřel. Chvilí nato to Hilo pocítil ve vlastní mysli: náhlý poryv nekontrolované nefritové aury, pronikavý jako škrábání vidličky po skle. Kehn a Tar se otočili ve chvíli, kdy se mladý číšník vyřítil z toalet a rozběhl se ke schodům.

„Tare,“ řekl Hilo, ale nebylo to zapotřebí; oba Maikové už byli v pohybu. Kehn se vydal na toalety; Tar vyskočil na balkon, dopadl zloděje na terase a prohodil ho zpátky skrz rozbitou posuvnou stěnu. Hosté se poplašeně zajíkli a někteří i vykřikli, když chlapec vletěl nazpět do místnosti, padl na podlahu a po zemi se dosunul až nad schodiště.

Tar vykročil za ním a sklonil se, aby prošel otvorem ve zdemolovaných dveřích. Než se chlapec stihl vyškrábat na nohy, Tar ho chytil za hlavu a přitlačil mu ji k podlaze. Zloděj sáhl po zbrani, kapesní pistoli, ale Tar mu ji vytrhl a vyhodil ji rozbitými dveřmi přes verandu do vod přístavu. Chlapec tlumeně vykřikl, když mu Zelená kost klekla na předloktí a z pevně sevřené dlaně mu vyrvala papírový sáček. To vše se odehrálo tak rychle, že to většina přihlížejících ani nepostřehla.

Tar vstal a mladík se cukal a úpěl při ztrátě nefritové energie, která z jeho těla tryskala ven. Zároveň tak utichalo i vzteklé bzučení v Hilově lebce. Mladší z Maiků zloděje chytil za límec číšnické košile, zvedl ho na nohy a odvedl dolů ze schodů do hlavního prostoru restaurace. Rozrušení hosté, kteří opustili své stoly, se jim tiše klidili z cesty. Kehn vyšel z toalet a za paži táhl kňourajícího abukejského chlapce. Srazil ho na kolena a Tar vedle něj pohodil zloděje.

Po Kehnovi se dovnitř vkolébal Šon Žudonru a vratce se přidržel opěradel židlí. Nezdálo se, že by věděl jistě, kde je a jak se tu vzal, ale na to, aby zuřil, mu smysly stačily. Použil roztékané oči a rozhlížel se kolem sebe. Jednu ruku si držel u ucha. „Zloději,“ zamumlal. Šon sáhl po jílci drápového nože, který si nosil v pouzdře na ramenním postroji pod sakem. „Oba je vykuchám.“

Pan Une vyběhl a nesouhlasně mával rukama. „Šon-žene, zapřisáhám vás, prosím, *ne v restauraci!*“ Natáhl roztřesené ruce před sebe a ochablý obličej měl bledý úlekem. Stačilo už jen to, že Dvojí štěstěna byla zostuzena, že v kuchyni restaurace přebývali zloději nefritu, ale aby ti chlapci byli veřejně popraveni přímo vedle raubové tabule, takové nešťastné poznamenání nemohl přežít žádný podnik. Majitel restaurace se bázlivě zadíval na Šon Žuovu zbraň, pak na bratry Maiky a na ztuhlé tváře přihlížejících zákazníků. Pokračoval v chlácholení. „Tohle je strašlivá újma na cti, ale *prosím vás, pánové...*“

„Pane Une!“ Hilo se zvedl od stolu. „Nevěděl jsem, že teď nabízíte i komediální představení.“ Všichni upřeli zrak na Hila kráčeujícího místností. Cítil, že davem projel záchvěv pochopení. Nejbližší hosté si povšimli něčeho, co Berovi při prvním zhodnocení uniklo: pod kouřovou sportovní bundou a částečně rozhalenou světle modrou košilí měl muž podél klíčních kostí v pokožce zanořenou dlouhou řadu drobných nefritů.

Pan Une přispěchal a připojil se k Hilovi a rozpačitě si při tom mnul ruce. „Kaul-žene, je mi navýsost trapné, že máte pokazený večer. Netuším, jak se tihle dva zlodějšti zmetci dostali do mojí kuchyně. Mohu vám to nějak vynahradit? Jakkoli. Kolik jídla a pití budete chtít, to je samozřejmost —“

„Tyhle věci se dějí.“ Hilo se k němu otočil s vlídným úsměvem, ale restaurátéra to neuklidnilo. Přikyvoval, otíral si zpotené čelo a tvářil se ještě nervózněji.

Hilo řekl: „Schovej svůj dráp, strýčku Žu. Pana Uneho čeká i bez krve na koberci spousta oprav a uklízení. A ani ty lidi tady dneska večer nepotřebujou zkazit chuť k jídlu.“

Šon Žu zaváhal. Hilo ho nazval strýčkem, prokázal mu tedy úctu i navzdory zjevnému veřejnému ponížení. To mu však očividně k uklidnění nestačilo. Píchl nožem do vzduchu, směrem k Berovi a Sampovi. „Jsou to zloději nefritu! Jejich život po právu náleží mně a nikdo mi nemůže tvrdit, že ne!“

Hilo natáhl ruku k Tarovi a nechal si předat papírový sáček. Vysypal si oba kamínky do dlaně. Kehn mu do ní potom vložil i třetí náušnici. Hilo zamýšleně převaloval zelené pecky v ruce a přimhouřenýma očima se káravě zadíval na Šona.

Z Šon Žuova obličej se rázem vytratil vztek a nahradilo ho znepokojení. Upřeně sledoval svůj nefrit v dlani jiného muže. Jeho síla už neprotékala jím, ale Kaul Hilem. Šon znehybněl. Nikdo se neopovážil promluvit a ticho najednou vydalo za tisíc slov.

Šon si odkašlal. „Kaul-žene, svými slovy jsem určitě nechtěl neuctivě zpochybňovat autoritu Roha.“ Tentokrát mluvil s úctou, jakou by projevoval staršímu muži. „Pochopitelně se ve všech záležitostech spravedlnosti řídím úsudkem klanu.“

Hilo s úsměvem chytil Šonovu ruku a upustil mu do dlaně tři drahé kameny. Jemně mu pak kolem nich sevřel prsty. „Pak teda nedošlo k žádný vážný škodě. Jsem rád, když Kehn a Tar mají důvod

nepolevovat v obezřetnosti.“ Mrkl na bratrskou dvojici, jako by šlo jen o nějaký školácký vtip, ale když se pak obrátil zpět k Šon Žuovi, pobaveně už se netvářil. „Strýčku, možná je načase trochu mñ pít a trochu víc si hlídat svůj nefrit.“

Šon Žu sevřel vrácené kameny a s obrovskou úlevou si přitiskl pěst k hrudi. Krk měl červený potupou, ale už nic neřekl. Byť polo-přičetný a polozdrogovaný, nebyl žádný hlupák. Pochopil, že dostal varování a že po svém dnešním politováníhodném prohrěšku zůstává Zelenou kostí jenom díky Kaul Hilovu rozhodnutí. Sklonil hlavu a ponížene o několik kroků ustoupil.

Hilo se obrátil a zamával na zkoprnělý dav. „Představení skončilo, lidi. Dneska jste měli zábavu zadarmo. Co takhle si objednat něco málo k snědku z výtečný nabídky pana Uneho a další rundu?“

Vzduch se rozechvěl nervózním smíchem. Hosté uposlechli a vrátili se ke svému jídlu a společníkům, ale přesto pořád pokukovali po Kaul Hilovi, bratrech Maikových a dvou nebožácích na podlaze. Běžným nefrituprostým občanům se málokdy poštěstilo stát se svědky tak dramatické ukázky schopností Zelených kostí. Až se vrátí domů, budou svým přátelům nepochybně vyprávět o všem, co viděli: jak se zloděj pohyboval rychleji než obyčejné lidské bytosti a proletěl skrz dřevěné dveře a o kolik rychlejší a silnější byli oproti němu bratři Maikové a jak oni dva zase s úctou poslouchali mladého Roha klanu.

Kehn a Tar zvedli zloděje a vynesli je ven z budovy.

Hilo se vydal za nimi a pan Une ho následoval a tiše koktal: „Ještě jednou vás žádám o odpuštění. Všechny číšníky důkladně prověřuji. Vůbec jsem netušil —“

Hilo mu položil ruku na rameno. „Není to vaše chyba. Nikdy nepoznáte, koho zachvátí a zkazí nefritová horečka. Postaráme se o ně venku.“